

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122028400/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

da hine Skyer, hvis Indfyldelse Villemoes profetisk havde antydnet, virkelig syntes at ville retfærdiggøre vor Chefs Forudsigelser.

Det gav sig til at trække sammen over vore unge Hoveder. Mørke Aftenskyer med rødliggule Kanter løftede sig ligesom paa store Vinger op fra de sjællandske Skove. Visse ubehagelige Kast fo'r fra Skodsborgs og Vedbæks høje Brinker ud over det urolige Sund, tegnende mørke Striber hen over Vandet og sættende vort lille Fartøjs Mast og Ræling i forskellige Vinkler, der alle var langt fra at være rette.

„Nu gaar hun jo strygende,“ sagde Villemoes determineret, idet han knappede sin Trøje og klemte Armen fast om Rorpinden.

„Ja, Gudskelov,“ udbrød Lord Nelson, idet han svingede Huen over Hovedet.

„Ja, Gudskelov,“ gentog vi allesammen, idet vi spiste den sidste Omgang Tvebakker og skar Ansigter ad Skummet, hver Gang det stærkede os i Øjnene. „Nu kan vi mærke, at vi er paa Flugt,“ sagde Niels Juul patetisk med Munden fuld af Tvebak.

„Hurra for Friheden,“ brølede den stolte Britte. „Hurra!“ skreg vi allesammen.

„Hør, Folkens,“ sagde vor Chef efter et Kvartertids Forløb, i hvilket der var regnet adskillige Dusin revolutionære Udgydelser ned over Hjemmet, Skolen, Kammeraterne, der „fandt sig i Tyranniet“ etc. etc.; — „hør, Folkens, dette her er nu altsammen meget godt, og frisk Luft er ikke til at foragte, især naar man har travlt med at komme bort fra Trældom og Slaveri, men — dette Fartøj duer egentlig ikke til Fordevindssejlsads; vi tager for meget Vand ind agter. Lad os rebe vort Storsejl; Forsejlene kan gerne staa endnu.“

Rebningen fandt Sted, men under denne Manøvre gik Splejsningen oppe ved Overtøget løs, og Fløngen i Sejlet blev i en ubehagelig Grad udvidet.

„Det var din Skyld, Tordenskjold,“ raabte Chefen hidsig.

„Aa Sludder,“ svarede jeg med Indignation. „Det er Lord Nelsons Strømpebaand, som ikke kunde holde.“

En detailleret Undersøgelse angaaende dette vigtige Punkt begyndte, men hvorledes det nu var eller ikke var, saa blev Resultatet det, at Fløngen blev større og større, indtil endelig Sejlet revnede en hel Dug ned igennem.

„Saa for Fanden,“ brummede Niels Juul. „Nu er vi Havarist; det var en rar Historie!“

Historien var imidlertid slet ikke saa rar.

Kulingen tog til, Mørket faldt mere og mere paa, og dersom Vinden nu oven i Købet, hvad vor Chef paastod, trak sig helt nordlig, vilde vi ikke kunne regere Baaden med Forsejlene alene og den lille Stump af Storsejlet.